

La tribuna

Un país que es va ajornant

Arnau Bonada

Economista, president de la Xarxa Onion i vicepresident segon del CIESC

Escriu aquestes línies des de l'AVE cap a Madrid, on vaig a impartir una jornada sobre el Verifactu, la Llei antifrau i la facturació electrònica per a un grup d'empreses del sector de la restauració. Malgrat l'ajornament de darrera hora, els clients han volgut mantenir la sessió. Certament, ningú s'esperava que s'ajornés una altra vegada l'entrada en vigor de l'obligació d'emetre les factures amb el famós codi QR. El primer sorprès ha estat el mateix Ministeri d'Hisenda, que s'ha trobat amb el pas canviat després d'haver jurat i perjurat que aquest cop anava de debò. Hi ha alts funcionaris veritablement indignats amb el Govern.

He parlat amb diverses empreses de *software* i la sensació de desconcert és màxima. Havien dimensionat les seves plantilles per poder atendre tota la demanda prevista durant el darrer tram del 2025 i la primera meitat del 2026. Ara hauran de prendre decisions i fer ajustos importants. I els caldrà sostenir financerament durant un any tota la inversió en desenvolupament realitzada, la qual cosa no serà senzilla per als petits i mitjans actors del sector.

Pel que fa a l'empresa i de l'autònom, m'he trobat amb

gent molt enfurismada: paradistes de mercat que havien invertit en noves balances adaptades, negocis amb *software* fet a mesura que havien optat per entrar al SII, persones a punt de jubilar-se que ja havien comprat nous programes... I, en general, per a tots aquells que havien fet els deures i s'havien preparat degudament, la sensació de viure una majúscula presa de pèl.

Tres elements fonamentals perquè una economia funcioni són l'estabilitat, la predictibilitat i la seguretat jurídica. A Espanya fa massa temps que cap d'aquests factors es dona amb la intensitat i la continuïtat que necessita qualsevol societat per prosperar. Aquest fet, entre d'altres, explica que ens trobem en un context en què té més sentit apostar per muntar una guingueta a la platja que per invertir en R+D. Per sobreviure, les empreses es veuen forçades a instal·lar-se en el curt termini permanent.

Mentre circulo a 294 quilòmetres per hora per un país que no avança, penso en Katia Botta i en Lluís Matas, que acaben de plegar com a màxims responsables de Projectació i promoció econòmica de Sabadell. Ocupaven el càrrec gràcies a un gest generós i lúcide de l'alcalde, que va an-

teposar el projecte i la confiança en les persones a les meres sigles dels partits. Tot plegat se n'ha anat en orris per una votació de 31 contra 26 militants. Els camins de la democràcia són inescrutables.

En el món empresarial, en Lluís i la Katia eren persones molt ben considerades. Tots dos venien del sector privat i això ajudava a trobar un llenguatge compartit. Des del meu punt de vista, tenien dues grans virtuts. En primer lloc, escoltaven i prenen nota de totes les reivindicacions i propostes. En segon lloc, tenien una dedicació absoluta; eren gairebé sempre a tot arreu. I aquesta omnipresència no semblava forçada, sinó volgutament participativa i amb voluntat de sumar. Els trobarem a faltar.

Dins del desgavell generalitzat de país on vivim, la nostra ciutat semblava haver trobat un cert oasi de diàleg, amplitud de mirada i construcció mancomunada. Segons sembla, això no deu interessar.

Ja arribo. Aquest vespre, els clients m'han convidat a anar al Santiago Bernabéu. Com a habitant de la Manchester catalana, és un partit especial. Hauré de controlar les emocions.